

Ο ΝΟΥΜΑΣ 276—30 τοῦ Δεκέβρη 1907

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μες στὸ περιβόλι μου
Αούλενα μιὰ μέρα,
Κι' εἶχα τὸ Μαγιατίκο
Πλερωμὴ μου ἀγέρα.

Βαρεμένος σιάνηκα
Μέσα σὶς μερσίνες.
* Ἄκου! — Ποῦθε νᾶρχονται
Οἱ φωνές ἐκεῖνες!

Νᾶναι ξεφαντώματα ;
* Ἄχ, ψαλμοὶ καὶ θρηνοὶ !
Κάτου κλαδεντήρι μου,
Κάτου καὶ τᾶξίνι!

Σ' ἓνα δέντρο ἀκκούμπησα
Με δεμένα χέρια.
Βλέπω ἀράδα ἀντίκρου μου
Καὶ περνοῦν ξεφτέρια.

Τὰ ξεφτέρια διάβηκαν
Κι ὁ Παπᾶς προβγαίνει,
« Ἅγιος ἀθάνατος »
Ψέλνει καὶ πηγαίνει.

Παληκάρια τέσσερα
Τὸν ἀκολουθᾶνε,
Κ' ἓνα ξυλοκράββατο
Σιγοκουβαλᾶνε.

Μες στὰ νεκρολούλουδα
Κόνισμα θεμένο,
* Ἀντικρὺ στὸ πρόσωπο
* Ἀνασηκωμένο.

* Ἄχ, κοπέλλας πρόσωπο
Με σβυσμένα μάτια,
Καὶ μιὰν ὄρη πῶκαμνε
τὴν καρδιά κομάτια!

Πᾶει ὀμπρὸς τὸ λείψανο,
Φεύγει λίγο λίγο,
Καὶ τὴν ἔρημν μάννα της
Πίσω του ξανοίγω.

Στέγγωσαν τὰ μάτια της,
Πνίγηκε ἡ φωνή της.
Μόνο μοιρολόγι της
Εἶναι οἱ γογγυσμοὶ της.

Εἶδα κόρης λείψανο,
Καὶ τᾶξίνι ἀφίγω.
Βλέπω τὴ μαννούλα της,
Κ' ἓνα δάκρυο χίνω.

Σκέπασα τὰ μάτια μου
Με τὰ δυό μου χέρια,
Καὶ στὸ νοῦ μου ἀγγάντενα
Τᾶργυρά ξεφτέρια!

* Ἀνοιξα τὰ μάτια μου,
Εἶδα ὀλόγυρά μου,
Καὶ λουλούδια κοίταξα
Γιὰ παρηγοριά μου.

* Ἄκου! — Ποῦθε νᾶρχεται
Τᾶχολόγι ἐκεῖνο ;
Νᾶναι κόρης λείψανο
Με ψαλμοὺς καὶ θρηνο ;

Δὲν εἶναι, ὄχι, λείψανο,
Μήτε μοιρολόγια,
Εἶναι ξεφαντώματο,
Εἶναι ἀγάπης λόγια.

Πέντε νιοὶ λεβέντηδες
Βγῆκα με τραγούδια,
Καὶ σὶτὴ βρόση ἀντάμωσαν
Πέντε κοπελλούδια.

Στὸ λειβάδι κίνησαν,
Καὶ χορὸ πιαστήκαν.
Τᾶκουσαν κολλήγηδες
Κ' ἕκατὸ γενῆμαν.

Κόσμε μου, τὴ θλίψη σου
* Ἡ χαρὰ τὴ σβύνει.
Κόψε, κλαδεντήρι μου,
Κι ὁ, τι γίνῃ ἄς γίνῃ.

(1890)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΛΑ'Γ'ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

εἶναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ γιὰ τὸ λαὸ καὶ δέχεται καταθέσεις ἀπὸ **μιὰ δραχμὴ** κι' ἀπάνω.

Σοῦ πλερώνει τόκο 4 1/2 % καὶ σοῦ δίνει πίσω τὰ χρήματά σου ὅποτε θελήσεις εἴτε ὅλα εἴτε μέρος ἀπ' αὐτά.